

впливу сімейного виховання на формування особистості доводить, що великий вплив батьків у процесі сімейного виховання залишається у випадках формування мотивації у навчанні та подальшої реалізації дитини як особистості у самостійному визначенні майбутньої професії.

Список використаних джерел

1. Мойсеюк Н. Є. Педагогіка : навч. посіб. 4-те вид., доповн. К. : Кондор, 2007. 656 с.
2. Гаміна Т. С., Гончар О. Ю. Педагогіка сімейного виховання : навч. посіб. Луганськ : Альма-матер, 2012. 523 с.
3. Федоришин Г. М. Психологічні проблеми сімейного виховання. Івано-Франківськ : Місто НВ, 2013. 219 с.
4. Котик І. О. Роль рефлексії у формуванні готовності до вибору професії. *Практична психологія та соціальна робота*. 2006. № 3. С. 6–71.

Мазур Марія Олексіївна,

здобувач ступеня вищої освіти
бакалавра навчально-наукового
інституту № 3 Національної академії
внутрішніх справ

Науковий керівник: завідувач кафедри
теорії держави та права Національної
академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук, доцент

Пендюра М. М.

ПРАВОВЕ ВИХОВАННЯ КУРСАНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ: ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНА СУТНІСТЬ І ЗАВДАННЯ

Сутність (есенція) (дав. -гр. οὐσία, ὑπόστασις; лат. essentia, substantia) – філософська категорія, що виражає головне, основне, визначальне в предметі, таке що зумовлене глибинними, необхідними, внутрішніми зв'язками й тенденціями розвитку і пізнається на рівні теоретичного мислення [1].

Процес виховання – це закономірна, послідовна, безперервна зміна моментів розвитку взаємодіючих суб'єктів. Основним системоутворюючим елементом цього процесу виступає педагогічна взаємодія.

Будучи складовою цілісного виховного процесу, педагогічна взаємодія містить у собі всі його структурні компоненти:

- мету або педагогічну задачу;
- суб'єкти взаємодії;
- активність щодо реалізації внутрішніх суттєвих сил суб'єктів взаємодії;
- матеріальні, соціальні і духовні цінності сторін, що взаємодіють;
- соціальні норми, за якими організується взаємодія;
- соціально-психологічну ситуацію, в якій відбувається взаємодія;
- особистісно-розвивальний результат цієї взаємодії.

Виховання – це процес, за допомогою якого передається і засвоюється соціально цінний досвід поколінь [2].

В умовах здобуття освіти, виховання виступає як спеціально організований і цілеспрямований педагогічний процес формування належного рівня свідомості і поведінки особистості. В процесі формування людини велике значення має її бажання постійно вдосконалювати свої можливості щодо активної свідомої творчої діяльності в усіх сферах суспільного життя.

Таким чином, виховання можна визначити як процес систематичного, організованого і цілеспрямованого впливу на свідомість людини, її духовний та фізичний розвиток, з метою формування повноцінної особистості як невід'ємної частини суспільства, зумовлений дією багатьох об'єктивних і суб'єктивних чинників.

У широкому розумінні – це сукупність всіх впливів на свідомість, поведінку та психіку людини, які спрямовані на її підготовку до активної участі у виробничому, культурному, громадському житті суспільства. У вузькому сенсі виховання є планомірним впливом батьків, школи та вузу на вихованця.

Для повноцінного розвитку та взаємодії в суспільстві людина, яка вважає себе громадянином країни, має бути обізнана у всіх сферах та механізмах правового формування особистості.

Правове виховання є необхідною умовою підвищення правової активності громадян, формування правової культури суспільства, окремих соціальних груп або колективів, подальшого зміцнення законності і правопорядку. Воно тісно пов'язане з іншими видами соціального виховання – моральним, ідейно-політичним, естетичним, професійним та ін.

Правове виховання – це цілеспрямований, повсякденний і систематичний вплив держави та її органів, громадських

об'єднань і організацій на свідомість людей з метою виховання у них відповідного рівня правової свідомості, правової культури і зразкової правомірної поведінки [4].

Механізмами правового виховання є використання системи предметів і джерел правової інформації для передачі різним групам населення країни, змісту правових норм, інформації тощо.

Правова освіта (навчання), тобто процес передачі, накопичення та засвоєння правових знань у всіх дошкільних, загальних середніх, вищих навчальних закладах, установах підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів.

Неабияке значення в процесі правового виховання курсантів відіграє правильне визначення завдань правовиховної роботи, адже саме правильність у підборі завдань забезпечить поступовий, поетапний вплив на свідомість, волю та поведінку даної категорії населення. Крім того, правильний вибір завдань правового виховання забезпечить досягнення його мети.

Не менш важливим чинником у процесі правового виховання, який потребує правовиховного впливу на особу, є її постійна необхідність у спілкуванні, орієнтації в суспільстві. Ця потреба має бути задоволена існуючою системою освіти і безпосередньо правової освіти курсантів.

У широкому значенні під правовою освітою розуміють сукупність усіх засобів, які тим чи іншим чином впливають на курсанта як громадянина держави і члена суспільства.

Курсанти вищих навчальних закладів як громадяни держави повинні набути правової культури європейського типу, що сприятиме її інтеграції у світовий правовий простір.

Правова освіта є формою, що дасть змогу прискорити оновлення застарілих правових форм регулювання суспільних відносин, збалансувати інтереси різних верств населення. Відповідно система правової освіти курсантів має бути гнучкою і постійно враховувати зміни.

Сутність правового виховання курсантів, з одного боку, проявляється в його функціях, де синтезуються основні напрями правовиховного процесу, а з іншого – воно базується на системі норм права та здійснюється за допомогою засобів, форм і методів даного напрямку виховання [3, с. 63].

Список використаних джерел

1. Сутність. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D1%83%D1%82%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C>.

2. Сутність процесу виховання. Принципи виховання.
URL: <https://studfile.net/preview/5458011/page:32/>.

3. Легуша С. М., Супрун М. О. Правове виховання курсантів вищих навчальних закладів МВС України: сутність, функції та механізм : монографія. К. : Київ. юрид. ін-т, 2005. 265 с.

4. Правове виховання. URL: https://pidru4niki.com/15950210/pravo/pravove_vihovannya.

5. Головченко В. В. Правове виховання учнівської молоді: питання методології та методики. К. : Укр. Ценддсі б.р., 1993. 137 с.

Малярчук Оксана Миколаївна,
здобувач ступеня вищої освіти магістра
навчально-наукового інституту № 2
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: доцент кафедри
теорії держави та права Національної
академії внутрішніх справ, доктор
юридичних наук *Тихомиров Д. О.*

ЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ ПРАЦІВНИКІВ МВС: ПРАВИЛА ЕТИЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ЇХ ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ

Актуальною проблемою сьогодення є і залишається питання підвищення професійної культури працівників усіх органів державної влади та місцевого самоврядування, це зумовлено умовами інтенсивного розвитку Української держави, розбудови демократичного суспільства, що закріплюється та гарантується Конституцією України.

Однією з складових професійної культури є професійна етика, яка є системою правил, що визначають поведінку спеціаліста у службовій обстановці, норм, які відповідають існуючим законам та відомчим нормативним документам, професійним знанням, стосункам у колективі, глибокому усвідомленню моральної відповідальності за виконання професійних обов'язків. Іншими словами, це норми поведінки, яка забезпечують моральний характер відносин між людьми, що оснований на професійній діяльності.

Професійна етика вивчає: відносини трудових колективів і кожного фахівця окремо; моральні якості фахівця, що